

sige, at jeg dækker mig bag Krabbe, det falder mig ikke ind. Jeg har kun anført, at naar Statsrevisionen mener, der ikke har været lovlige Hjemmel til at engagere Løjtnanter til Udførelsen af Tjenesten for de manglende Premierløjtnanter, saa har min Forgænger haft den Opfattelse, at det kan lade sig gøre, og den deler jeg. Det ærede Medlem siger, at jeg vel ikke har handlet provisorisk — noget saa stygt og ugudeligt vil han dog ikke tillægge mig —, men at hvis Krabbe havde været Minister, da Tillægsbevillingsloven var til Behandling, vilde han have stillet Forslag angaaende disse Udgifter til denne, og saa vilde vi alle, jeg med, have stemt for dem. Det trøster mig, at det dog ikke er værre med Hensyn til de Poster, som er betegnede som Overskridelser paa Budgettet, end at alle, ogsaa det ærede Medlem, hvis der var stillet Forslag om at tage dem ind paa Tillægsbevillingsloven, vilde have stemt derfor. (*Slengerrik*: Det har jeg ikke sagt.). Naa, det var altsaa mig, det ærede Medlem mente, der vilde have stemt derfor. Jeg tror nu, at det ærede Medlem ogsaa vilde have gjort det, naar Krabbe havde foreslaaet det. Men naar han beklagede sig over, at dette Spørgsmaal var draget frem, skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ikke har fremdraget det. Det var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, som tog det frem i sin første Tale, og jeg benyttede da Lejligheden til at svare derpaa. Det havde jeg særlig Grund til, fordi det forekommer mig, at det er en noget eksempelløs Fremgangsmaade, der har været anvendt overfor mig som Forsvarsminister, at Statsrevisionen uden nærmere Forhandling med mig har gjort de 5 Antegnelser, som findes i dens Betænkning, og før Antegnelserne forelaa tilgængelige paa Rigsdagen, kunde jeg læse i de radikale og socialistiske Blade, hvad der her var foretaget. Det forekommer mig da naturligt, at jeg greb den første Lejlighed, der bødtes mig, til at udtale mig om dette Forhold. For øvrigt skal jeg ikke komme dybere ind paa denne Sag, da den senere kommer til at foreligge i Landstinget og ogsaa her i Folketinget, og der saa bliver rig Anledning til at diskutere Forholdet. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at i det Overgangs-aar, der var Tale om, har der fundet Overskridelser Sted af visse Konti, men saadanne Overskridelser var foregaaede Aaret i Forvejen paa flere af disse Konti, uden at Statsrevisionen havde gjort nogen som helst Antegnelse i saa Henseende, og

derfor har jeg ment, at det ikke var nødvendigt at søge paa Tillægsbevillingsloven at faa disse Overskridelser godkendte.

Med Hensyn til Skatter og Afgifter har Overskridelserne fundet Sted lige fra 1907—08 og indtil det foregaaende Aar. I 1907—08 var Overskridelserne 3,679 Kr. 16 Øre, i 1908—09: 9,261 Kr. 24 Øre, i 1909—10: 13,561 Kr. 53 Øre, i 1910—11: 36,419 Kr. 75 Øre. Disse Udgifter til Skatter og Afgifter kommer i Regelen ikke til Udgift, før Finansaaret er udløbet, men nu da man er kommet til Klarhed over, hvorledes Forholdet her vil stille sig i Fremtiden, har jeg opført paa Finanslovforslaget det Beløb, som jeg mener vil komme til Udgift. Det er en Selvfølge, at det ikke kan falde mig ind paa nogen Maade at være Lovgivningsmagtens Anvisninger overhørig. Jeg har kun i god Tro til, at disse Overskridelser kunde finde Sted uden Paatale fra Statsrevisionen, undladt at søge Tillægsbevilling, fordi det de foregaaende Aar har vist sig, at Statsrevisionen ikke har gjort Antegnelser i saa Henseende.

Da Tiden er saa langt fremskredet, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Finansministeren (N. Neergaard): Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) har rettet et Par Forespørgsler til mig angaaende de vestindiske Forhold, som jeg anser mig forpligtet til at svare paa. Den første angaar Stiftsfysikus Kalmers meget sørgelige Redegørelse for Børnedødeligheden paa de vestindiske Øer. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at denne Redegørelse kaster Lys over Forhold, som man i høj Grad maa beklage. Naar det ærede Medlem sagde, at det viser — jeg ved ikke rigtig, om han brugte det Udtryk, men det laa i hans Ord —, at dette skyldes Lige-gyldighed og vel ogsaa Misgreb fra Autoriteternes Side, og henviste til, at Forholdene med Hensyn til Børnedødeligheden end-Ogsaa havde stillet sig bedre i Slaveriets Tid, saa lød det jo meget kraftigt, men hvis det ærede Medlem nærmere vil tænke over sin Udtalelse, vil han se, at den egentlig ikke siger saa meget, som han antog. Thi hvorledes var Forholdene, da Slaveriet herskede paa de vestindiske Øer? Da var Forholdet det, at naar en Negerhustru eller en ugift Negerkvinde fik et Barn, var det en Formuegenstand for Slaveejeren, det var i hans økonomiske Interesse at sørge for, at dette Barn fik en nogenlunde ordentlig Opfostring, saa